

Homilies

CENTENARI DE LA MORT DEL VENERABLE JOSEP TORRAS I BAGES, BISBE DE VIC

Catedral de Vic, 7-2-2016 – Diumenge V/C

Membres de Capítol,

Mn. Joan Casas, vice-postulador de la causa de canonització de Josep Torras i Bages,
Germans preveres,

Sr. Enric Vendrell, Director General d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya,
Familiars del Dr. Torras i Bages:

Avui, diumenge, arreu de la terra tota l'Església celebra la resurrecció de Crist. I aquesta celebració és molt més que un record, una memòria. El cor creient, en la celebració del diumenge i, en el nucli d'aquest, la celebració de l'eucaristia, experimenta la presència de Crist ressuscitat. Sant Pau, en el fragment de la primera carta als cristians de Corint que hem escoltat, ens recorda la Bona Nova de l'Església, que sempre manté la seva novetat, la seva frescor: Jesús ha mort per nosaltres i, al tercer dia, ha ressuscitat! El cor dels qui van tenir l'experiència profunda de Crist viu enmig d'ells va restar transformat. La seva vida va canviar del tot. El seu testimoniatge manifesta que Crist és el Senyor del món i de la història. De ser persones decebudes i porugues passen a ser persones entusiasmades i amb la gosadia de proclamar que el crucificat ha ressuscitat. Ells van ser les primeres anelles d'una cadena que, generació rere generació, ha portat als homes l'esperança que mai no mor, la bona notícia de l'amor misericordiós de Déu a favor de tots els homes, sense cap distinció de races, de llengües, de cultures, de temps, de llocs.

Avui, nosaltres, representant tota la nostra Església de Vic, fem memòria d'una de les baules més significatives de la nostra història com a Església i com a poble. En l'escaiença dels cent anys de la seva mort, recordem agraïdament el venerable Josep Torras i Bages, bisbe de Vic. Fou al vespre del 7 de febrer de 1916 quan ell lliurava la seva ànima a l'Altíssim, després de servir aquesta nostra diòcesi com a bisbe des de l'octubre de 1899. Foren, doncs, disset anys d'intens servei pastoral d'un home de Déu

que, com està escrit en l'epitafi del seu sepulcre, «visqué santament i morí santíssimament». Per això la nostra presència i el nostre homenatge volen ser també una afirmació ben clara de la certesa que ell pot ser comptat entre els sants inscrits en el cànon de l'Església catòlica. De fet, l'Església, l'any 1992, per boca de sant Joan Pau II, papa, va reconèixer les seves virtuts humanes i cristianes viscudes en grau heroic. Per això li podem donar amb tota veritat el títol de venerable. Però no ens hem de parar en això. El nostre deure és el de promoure la seva fama de santedat i demanar a títol personal la seva intercessió en les nostres contingències, per tal que la veu del Senyor, amb el signe dels miracles, sigui harmoniosa amb la veu del poble i de l'Església. Si el Senyor veu en nosaltres la fe i la pregària, certament ens farà el do de la canonització del venerable Josep Torras i Bages.

La persona i l'obra del Dr. Torras i Bages són grans. En el seu conjunt i en cada detall es manifesta una persona feta d'una sola peça, amb una fermesa i una bondat que es feien paleses en cada una de les pàgines de la seva vida. Neix en el si d'una família de la pagesia catalana, ben arrelada a la terra, amb una profunda vida cristiana, amada de pietat i de virtut, a la parròquia de les Cabanyes, a Vilafranca del Penedès. Les proves en les malalties i les morts, àdhuc en joves edats, no foren pas estalviades en la seva llar. El jove Josep Torras mostra aviat la seva capacitat per a l'estudi, tant a l'escola, com a l'institut i després a la universitat, amb les carreres de Filosofia i Lletres i de Lleis.

El que hem escoltat en la primera lectura del profeta Isaïes quan el Senyor diu: *Qui hi enviaré? Qui ens hi anirà?*, és el que va sentir en el seu cor el jove Josep Torras i va donar-hi la resposta que el feia posar en el camí de ser, com va dir Jesús a Simó Pere, Seminarista a Barcelona i un any, també, seminarista de Vic, perquè, com ell mateix va dir, essent ja bisbe: «Un cert instint intel·lectual ens portà a Vic, en començar els nostres estudis eclesiològics, perquè aquí el text de les aules de Teologia era la de sant Tomàs.» La set de veritat va acompanyar sempre la vida del venerable Josep Torras i Bages. En sant Tomàs d'Aquino va trobar un bon mestre, que va seguir amb fidelitat i el va portar a reflexionar sobre les qüestions tant personals com pastorals, tant teològiques com morals, tant socials com polítiques. I això durant tota la seva vida sacerdotal i episcopal.

El ministeri sacerdotal transcorre en el servei pastoral a les persones que li són encarregades: capellà de religioses, atenció als malalts, confessor i director espiritual,

tant de seminaristes com de religioses, i en l'aprofundiment en la lectura, l'estudi, la pregària i la conversa profunda sobre les coses de Déu i dels homes. Visqué la persecució religiosa de 1868 i s'hagué d'exiliar un quant temps. Com a resum d'aquest temps, unes paraules seves: «El nostre ministeri es funda en una en el Verb de Déu, i tots els meus esforços s'encaminen a sentir el ressò d'aquesta eterna paraula en totes les direccions de la vida.»

Pensador, filòsof, teòleg, en tot moment va saber defensar amb la paraula clara la veritat. La cercava contínuament en el seu cor i la donava. La seva capacitat intel·lectual no pot per ella sola expressar la profunditat, unida a la humilitat, que apareixen en els seus escrits i en les seves paraules. La santedat de vida és un element fonamental per a expressar aquest aspecte de la seva existència. Al final de la seva vida, en el llit del dolor, en el de la seva carta pastoral, ens ho diu així de clar: «Jesucrist no ha vingut al món a fer intel·lectuals, sinó homes pràcticament virtuosos.» També en aquesta línia de recerca de la veritat, hi ha en ell el camí de la bellesa per a trobar Déu i fer bé als homes. Digne d'esmentar és la seva consiliaria del on es manifesta amb escriu el que serà una constant en la seva vida: el diàleg entre la fe i la cultura, la fe i l'art, la fe i la bellesa.

També és digne d'esment el seu amor a la seva terra, al seu país, a Catalunya. Per a ell és inseparable l'amor a la terra i a la seva gent de la fe cristiana que l'ha afaiçonat. Per a ell estimar la cultura i la llengua del país era estimar la fe en Crist que ho ha fet possible. Josep Torras i Bages veia ben clar que ha estat la providència de Déu la que ha fet possible aquest país que té un cor, una ànima profundament cristiana. La seva visió té un objectiu ben clar: salvar la fe cristiana en aquest poble, el qual expressa i viu aquesta fe en una llengua i una cultura ben pròpies. No és solament la defensa d'unes arrels cristianes, sinó el treball i la lluita, amb totes les armes de la veritat i la caritat, de la vida profundament cristiana del poble que viu en aquesta terra. Una frase seva en una carta pastoral ho expressa amb claredat: «Si Catalunya deixés de ser cristiana, aleshores Catalunya tampoc seria catalana, perquè a Catalunya la féu el cristianisme i la seva naturalesa és cristiana.»

Però parem-nos una mica en la seva vida com a bisbe d'aquesta nostra diòcesi. Ell viu el seu episcopat com un enviament clarament missioner. Se sent sempre un enviat, un ambaixador de Crist, com ha restat esculpit a l'entrada del palau episcopal. I es va donar del tot al servei humil de pastor. Tots els camps propis del servei episcopal

eren objecte de la seva dedicació, com si fossin els únics: sacerdots, seminaristes, religiosos, famílies, pobres, escoles, servei litúrgic, caritat, pietat... No mancaven ni les paraules oportunes ni les obres de caritat per a tots; des del seu suport, per exemple, a la nova casa de les Germanetes del Pobres, i la caritat de pagar el didatge, poder assegurar l'alimentació d'un nadó, del qual la mare o havia mort o no el podia alimentar. Tot i la seva facilitat per a la intel·lectualitat, no es va deixar portar per aquesta, sinó que es donava del tot al seu ministeri episcopal, acompanyat sempre per una pregària intensa. I això manifesta clarament la seva santedat.

El seu magisteri com a mestre del poble de Déu era forjat per la predicació i l'escriptura, amb la finalitat única i clara d'ensenyar el poble i defensar l'Església i els seus fidels de les persecucions dels cèsars d'aquell moment de la història, defensant la presència de la religió a l'escola, les escoles catòliques i la llibertat de l'Església. Foren trenta-sis les cartes escrites en els disset anys d'episcopat. Per una d'elles sant Pius X, papa, li va donar el qualificatiu de «Pare de l'Església del nostre temps». I ja que el seu mestratge va anar més enllà de la diòcesi de Vic, arribant a tot Catalunya, és anomenat, amb tota veritat, Patriarca espiritual de Catalunya.

Però sobresurt, al meu entendre –i per a mi és signe clar de la seva santedat–, la manera com el venerable Josep Torras i Bages vivia les tres visites pastorals que va realitzar a tota la seva diòcesi. Ell mateix escrivia a una de les seves grans amistats: «A pesar de la fatiga que en si porta, no pot pensar lo agradable que és la Santa Visita; i així un comprèn que els Apòstols i missioners hi deixessin la vida. De tot lo ministeri, és potser lo que més acosta a Jesucrist nostre Senyor, lo que ens posa més en contacte amb els hòmens, sense agafar res del verí del pecat... Muntat a les mules fem moltes hores entre alzines i oliveres, i pugem als cims en les esglésies, i allí predico i prego o faig oració amb el poble, i l'ànima hi guanya més que no pas escrivint, encara que sia en defensa de nostre Senyor Jesucrist, perquè l'amor és molt pràctic i s'augmenta exercitant-lo... Felix aquell que sap donar-se del tot a Déu i fa d'Ell tot l'objecte del seu cor i la seva vida.»

Manllevant paraules d'altri, hem de proclamar amb fermesa: «Al bisbe de Vic digueu-li doctor, digueu-li filòsof, digueu-li savi, digueu-li conseller clarivident, home total, digueu-li Patriarca i orientador del nostre poble; sempre us queda una aurèola al seu voltant, com una resplendor que no es deixa tancar per cap cercle, sinó que els tanca

tots fins a escampar-se les seves radiacions per l'infinit. Aquest és el sentiment de tothom: del bisbe de Vic no direu res de les seves extraordinàries qualitats mentre no li digueu que era un sant» (P. Ignasi Casanovas, S.I.). Per això, germans estimats, que en som, d'afortunats, de tenir un sant bisbe, com Josep Torras i Bages, en la història de la nostra Església de Vic! Aprenquem del seu exemple a viure les virtuts pròpies dels cristians en els temps que ens pertoca de viure, plens de reptes com el seu. Que la seva doctrina profunda i eterna ens ajudi a posar sempre el fonament de la nostra vida en Crist. Encomanem-nos a la seva intercessió de manera privada en les nostres contingències. Que ens sigui intercessor per a esdevenir tots nosaltres els missioners i evangelitzadors que la nostra Església i el nostre poble necessiten. Que des del cel ell intercedeixi per aquest bisbat de Vic, perquè tampoc no ens manquin els pastors que necessitem a fi que la fe cristiana es mantingui ben viva entre nosaltres. Així sigui.

FESTA DE LA LLUM DE LA CIUTAT DE MANRESA

El Carme, 21-2-2016 – *Diumenge II Quaresma - C*

Sr. Rector d'aquesta Parròquia de la Mare de Déu del Carme, Sr. Arxiprest,
Germans preveres,
Sr. Alcalde d'aquesta ciutat de Manresa,
Srs. Regidors,
Membres de l'Associació de la Misteriosa Llum,
Administradors de la festa de la Misteriosa Llum d'aquest 2016,
Germans tots, fills estimats de Déu.

La ciutat de Manresa resta un any més il·luminada per les resplendors de la festa de la Llum. La presència del bisbe, un any més, en aquesta festa expressa l'estima per la ciutat de Manresa i per aquesta festa de gran tradició. Aquest any la festa de la Llum s'escau de ple en el temps de Quaresma i, en concret, en el diumenge segon de Quaresma. Un temps litúrgic ple de llum que ens convida a tots els cristians a posar-nos a la llum de la misericòrdia de Déu per a avançar en la vida cristiana.

A més, la providència ha volgut que el bisbe de Vic pogués celebrar la festa de la Llum de la ciutat de Manresa en l'escaiença del centenari de la mort del venerable

Josep Torras i Bages, bisbe de Vic. Aquest sant bisbe estimà la ciutat de Manresa i els seus ciutadans i, agraït de la manera amb la qual el van rebre a la ciutat, va escriure una carta pastoral sobre el Misteri de la Llum, exactament el 10 de febrer de l'any 1900. Ha passat més d'un segle, però la saviesa, espiritualitat, encert pastoral i coneixement de l'ànima humana que acompanyen tot el magisteri del Dr. Torras i Bages fan que la seva paraula pugui ressonar entre nosaltres i donar-nos una mica més de llum per a la nostra vida de cada dia, amb les lluites per viure el present amb passió i albirar el futur amb esperança.

En l'epígraf de la carta titulada *El símbol de la llum* hi apareixen aquestes paraules de Jesús: *Creieu en la llum, perquè sigueu fills de la llum*. Els fills de Manresa hem de maldar més i més perquè les tenebres no apaguin la llum. Volem ser sempre fills de la llum, no de la tenebra. Ho volem ser perquè és el nostre desig que la fe cristiana continuï essent l'ànima d'aquest poble que, en el prodigi de la misteriosa Llum, va segellar aquest desig de ser sempre fills de la llum. Recordem el prodigi tal com el venerable Josep Torras i Bages s'hi refereix en la carta pastoral: «Vostres pares, estimats manresans, veneraren també com vosaltres la Llum misteriosa en el dia 21 de febrer de 1345, quan al mig del dia els pagesos en el camp llauraven i podaven, i els menestrals i industrials de la ciutat, pels seus quefers, anaven pels carrers i places, eixint de les altes serres de Montserrat, el Sinaí de Catalunya, a on anaren a cercar llum i inspiració grans sants d'aquestes i estrangeres terres, una llum misteriosa i resplendent es dirigí a la vostra ciutat, penetrà per un finestral del Carme, que aleshores s'acabava d'edificar, i l'omplí de tal resplendor que eixia per fora pels finestrals, i a la vista del poble que s'acumulà en el temple, i dels frares que igualment hi acudiren al so de la campana, fou contemplat el símbol de la llum, imatge de la Divinitat, per tres raigs claríssims que eixien i tornaven al mateix focus lluminós i representava l'inefable misteri de la Trinitat beatíssima..., de la unitat i la trinitat de Déu, el misteri de la Llum, de la llum espiritual, de la qual és símbol i figura la llum material que dóna vida al món» (cap. II).

Amb paraules de Torras i Bages, «el misteri de la Llum, un dels fets més interessants de la passada vida de Manresa... és claríssim símbol d'una vida superior, de la vida de l'esperit, de la vida divina a què aspira la humanitat i que Jesucrist, Senyor nostre, féu possible en el nostre decaïgut llinatge per mitjà de la seva misericordiosa redempció» (cap. I). Per a ell, doncs, era ben clar el significat primordial de la misteri-

osa Llum: ens parla de l'anhel que hi ha en tot cor humà de vida en plenitud, de vida en pau i amor, de vida feliç gaudint de la veritat i l'amor. La llum resta contraposada a la tenebra. El qui no és de la veritat no viu a plena llum, no deixa que la llum deixi al descobert les obres de la tenebra. Què ens passa, en el nostre món? Estem a l'era de les llums artificials, dels focus, dels directes, però quantes coses es fan amagades, perquè les que les fan tenen por de la llum! Ara bé, tard o d'hora, surten a la llum; i, quan ens n'assabentem, quant de mal no ens fan! Necessitem retornar a la font de la llum, a la llum vertadera, aquella que mai no es pon, aquella que ningú no pot apagar ni amagar, perquè és llum de llum.

En l'evangeli hem escoltat com Jesús va pujar a una muntanya alta per pregar i, com ens diu l'evangelista Lluc, *mentre pregava, es trasmudà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant*. Per dir-ho amb paraules nostres, el prodigi de la llum es va fer present en el mateix Jesús. Ell, però, no fou ple d'una llum que vingués d'un altre lloc, sinó que resplendia amb una llum pròpia, que sortia d'ell mateix. Jesús és el Fill etern del Pare. El seu ésser està íntimament unit al del Pare. Ell és, com confessem en el credo, «Déu nat de Déu. Llum resplendor de la Llum». Tot el misteri de Déu es fa present en Crist. Jesucrist, com ens ha recordat bellament el papa Francesc, «és el Rostre de la Misericòrdia del Pare... aquell que amb la seva paraula, amb els seus gestos i amb tota la seva persona revela la misericòrdia de Déu» (MV, 1).

Estimats manresans, la festa de la Llum ens porta sempre al misteri de la santíssima Trinitat. Ha estat en Crist en qui els homes hem pogut conèixer el misteri més íntim de Déu. Déu és Trinitat, Déu és amor, Déu és amor misericordiós. El mateix fet de la Misteriosa Llum ens mostra que, quan es manifesta Déu que és llum, es produeix en el cor dels homes el do de la pau, de la reconciliació, de la vida. Vingué la llum a aquesta ciutat i, amb ella, l'aigua que apaivaga la set dels homes i dels camps. I per això mateix, seguint la tradició de l'Església que al llarg dels segles no es cansa d'anunciar Crist, llum dels pobles, us convido a estimar la vostra fe cristiana. No tingueu por d'obrir, una vegada més, les portes a Crist, que ve com el qui és, llum que esvaeix la tenebra. La fe en Crist ha afaiçonat aquesta nostra terra al llarg dels segles. Si aquesta fe s'apagués en el cor dels homes i dones del nostre poble, perdriem la nostra identitat més pregona. Amb paraules del mateix Josep Torras i Bages: «Si Catalunya deixés de ser cristiana, aleshores

Catalunya tampoc seria catalana, perquè a Catalunya la féu el cristianisme i la seva naturalesa és cristiana.»

Germans que estimeu la vostra fe cristiana, de vosaltres depèn que els vostres ciutadans descobreixin més i més la llum que ve de Crist. Com deia Torras i Bages als manresans, en la carta pastoral adreçada a la ciutat: «No hi ha llum superior a la llum de les bones obres. Admirem els cometes que de tant en tant ixen en la volta del cel despedint immensos raigs de claror; admirem el sol, que sembla deixar encesa a la terra; contemplem amb delícia la lluna, que tempera les tenebres de la nit; però en el món humà, en el món de les ànimes, la llum de la virtut cristiana té una potència il·luminadora molt més superior.» Des del passat desembre estem vivint l'Any Sant de la Misericòrdia. Un any en què, de manera especial, som convidats a rebre la misericòrdia de Déu i a ser, al mateix temps, portadors d'aquesta misericòrdia als nostres germans. Ens diu el sant pare Francesc: «L'Església no és en el món per a condemnar, sinó per a permetre el trobament amb aquell amor visceral que és la misericòrdia de Déu. Perquè això passi –ho repeteixo sovint– hem de sortir. Sortir de les esglésies, de les parròquies; sortir, anar a buscar les persones allà on viuen, on pateixen, on tenen esperança.» Acollim la crida que ens fa el Papa i anem a trobar-nos amb les persones amb el cor ple de la misericòrdia de Déu, oferint-los aquelles bones obres que la tradició de l'Església anomena obres de misericòrdia. Obrim els ulls del nostre cor. Demanem al Senyor que ens doni la llum de l'amor per tal de poder veure els nostres germans que tenen, com nosaltres, pobres tant materials, com culturals, com morals, com espirituals. Tots hem de fer nostra l'actitud de misericòrdia del bon samarità de la paràbola de Jesús. Visquem les obres de misericòrdia corporals: donar menjar al qui té fam, donar beure a l'assedegat, vestir el despullat, acollir el foraster i el pelegrí, visitar i assistir els malats, visitar els presos, enterrar els morts; sense oblidar les obres de misericòrdia espirituals: donar consell a qui ho necessiti, ensenyar a qui no sap, corregir a qui va errat, consolar el trist, perdonar les ofenses, suportar amb paciència els defectes del proïsme, pregar a Déu pels vius i pels difunts.

Que intercedeixi per tots nosaltres santa Maria, en l'advocació del Carme, en aquesta església i, a la Seu, amb la de Mare de Déu de l'Alba. Ella, que és realment l'aurora de la llum que no mor mai, Jesucrist el seu Fill i Senyor nostre, ens sigui la valedora i ens acompanyi sempre pels camins de la llum i de la pau, de la veritat i de l'amor. Així sigui.

INICI TERCERA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DEL BAGES NORD

Catedral de Vic, Altar de Sant Bernat Calbó. 24-2-2016 - *Dimecres II Quaresma: Jr 18,18-20 // Mt 20,17-28*

L'inici de la meua tercera visita pastoral a l'arxiprestat del Bages Nord coincideix de ple amb el centenari de la mort del venerable Josep Torras i Bages, que durant divuit anys va ser el pastor d'aquesta nostra Església. Seguint el seu costum de celebrar, abans d'iniciar la santa visita pastoral, la missa en l'altar on reposen les relíquies de sant Bernat Calbó, també una vegada més –i ja és la vint-i-quatrena– celebrego amb tots vosaltres la santa missa, a fi que els fruits espirituals i pastorals siguin ben abundosos en totes i cada una de les parròquies i comunitats que hi visitaré.

Certament que Josep Torras i Bages és un model per a tots els bisbes d'aquesta seu vigatana. Tant de bo que el Senyor ens donés, encara que fos una espurna, de la seva saviesa i santedat, del seu zel apostòlic i evangelitzador, del seu amor a Crist i a la seva Església, de la seva caritat i la seva paciència! De fet, tres vegades durant el seu pontificat el bisbe Torras va fer sencera la visita pastoral a totes les dues-centes quaranta-nou parròquies del bisbat, i algunes d'aquestes foren visitades una quarta vegada. La santa visita era per a ell un dels primers ministeris episcopals i, per tal de practicar-lo degudament, hi destinava dues temporades a l'any: la primavera i la tardor. Ell va expressar en iniciar la primera visita: «La visita pastoral és d'un ordre sobrenatural... És la preparació senzilla, però necessària, d'aquell dia d'eternitat, pel qual tots ens hem de fer eterns, despullar-nos de l'amor a lo transitori i mudable, i revestir-nos amb el vestit de la gràcia i l'eterna justícia.» I continua dient: «Estimats germans i caríssims fills, anirem a veure-us, us benenem paternalment, plegats amb vosaltres elevarem al Pare de les misericòrdies les nostres oracions; oferirem enmig dels vostres pobles el sacrifici incruent que Jesucrist oferí en el Calvari; aplicarem el mèrit de la seva sang, de valor infinit, als vostres joves fills, administrant-los el sagrament de la confirmació; us distribuïrem amb les nostres mans el Pa diví de la Sagrada Eucaristia; pregarem sobre la tomba dels vostres morts pel repòs etern de les seves ànimes; us parlarem el llenguatge de l'Evangelí; us portarem la bona nova, eternament nova, la novitat del Déu etern, de son Unigènit Fill Jesucrist que mai no s'envelleix, com nosaltres també, un cop obtinguda la gràcia, perseverarem per sempre en la bona edat de Crist, en la perfecció inefable i sempiterna.»

Deixeu-me repetir una altra vegada expressions seves en les visites pastorals, quan ell deia el que sentia en les cartes que enviava a amistats seves: «A pesar de la fatiga que en si porta, no pot pensar lo agradable que és la Santa Visita; i així un comprèn que els Apòstols i missioners hi deixessin la vida. De tot lo ministeri, és potser lo que més acosta a Jesucrist nostre Senyor, lo que ens posa més en contacte amb els hòmens, sense agafar res del verí del pecat... Muntat a les mules fem moltes hores entre alzines i oliveres, i pugem als cims en les esglésies, i allí predico i prego o faig oració amb el poble, i l'ànima hi guanya més que no pas escrivint, encara que sia en defensa de nostre Senyor Jesucrist, perquè l'amor és molt pràctic i s'augmenta exercitant-lo... Felix aquell que sap donar-se del tot a Déu i fa d'Ell tot l'objecte del seu cor i la seva vida.»

El seu exemple m'esperona a viure amb més lliurament la santa visita pastoral. Certament que és un moment de gràcia, tant per al mateix bisbe com per als preveres, religiosos i laics. El temps esmerçat en la visita pastoral no és de cap manera un temps fútil, sinó, més aviat tot al contrari, és un temps emprat de la millor manera possible, ja que és la presència episcopal, en nom de Crist, bon Pastor, enmig d'aquells que el Senyor em va encomanar en escollir-me com a bisbe d'aquesta diòcesi, que ha estat servida per pastors sants i insignes, com sant Bernat Calbó, el venerable Josep Torras i Bages i, entre altres, vull esmentar també el bisbe Oliba i Francesc de Veyan i Mola, que recordem de manera especial en aquests anys.

La paraula que ha estat proclamada en aquest dimecres de la segona setmana de Quaresma ens parla clarament del servei. Recordem les paraules de Jesús que acabem d'escoltar: Aquestes paraules han de ressonar en primer lloc en el cor del vostre bisbe. He estat posat al capdavant d'aquesta porció del Poble de Déu per a ser el servidor de tots. Els ministres de l'Església no podem oblidar mai que som servidors. Tota actitud, intenció, fet que no sigui de servei en Crist no és propi dels ministres seus. I no un servei qualsevol; el que ens demana el Senyor és el servei de donar la vida com Jesús, el qui ha vingut a donar la seva preciosa i única vida perquè en ell tots els homes tinguem la salvació i la llibertat, la vida plena i eterna.

Jesús rentant els peus als seus deixebles (cf. Jn 13) és el paradigma dels ministres de Crist. La glòria de Déu es manifesta en Jesús que renta els peus. En servir i rentar els peus a la seva criatura, Déu es revela en allò que és més propi de la seva divinitat i dóna a conèixer el més propi de la seva glòria. Servir sempre i en tot moment és el

distintiu del ministre de Crist. Pregueu, doncs, per mi, perquè amb les meves paraules i gestos, amb els meus fets i intencions sigui transparència de Crist que renta els peus a tots els homes.

És propi del cristià servir els seus germans, els seus coetanis, els seus veïns, els seus amics i enemics, sense cap distinció. El context de les paraules del servei, en l'evangeli que hem escoltat, és el de la persecució de Crist que camina cap a la mort en creu. El profeta Jeremies ens ha parlat de la persecució del qui vol ser fidel al Senyor. No sé si són pas temps fàcils per a viure la fe cristiana. Però el que sí que és cert és que són els temps que el Senyor ens ha donat per a viure la nostra fe cristiana i donar testimoniatge de Crist i del seu amor misericordiós que venç l'odi i la mort. Sant Ignasi d'Antioquia, en el segle II, quan era portat al tribunal i a la mort a causa de Crist, va escriure als cristians de Roma: «La gesta que ha de realitzar el cristianisme quan és odiat pel món, no és palesar eloqüència, ans grandesa d'esperit.»

Germans estimats, no oblidem que estem en l'Any Sant de la Misericòrdia. Hem d'anar a beure a les fonts de la misericòrdia: la pregària, la confessió, el pelegrinatge, la indulgència... Hem de deixar que el Senyor ens renovi el seu amor, omplint el nostre cor de la misericòrdia guaridora i alliberadora. Però, al mateix temps, hem de viure les obres de misericòrdia. Aquesta és la grandesa d'esperit que el Senyor vol de nosaltres, perquè siguem els evangelitzadors que el nostre món necessita. Recordem aquestes paraules del papa Francesc: «L'Església no és al món per a condemnar, sinó per a permetre el trobament amb aquell amor visceral que és la misericòrdia de Déu. Perquè això passi –ho repeteixo sovint– hem de sortir. Sortir de les esglésies, de les parròquies; sortir, anar a buscar les persones allà on viuen, on pateixen, on tenen esperança.»

Pregueu per la visita pastoral al Bages Nord. Pregueu de veritat. El ministeri episcopal necessita la pregària de tota la comunitat per tal que sigui exercit amb llibertat d'esperit per al bé dels homes i glòria de Déu. Que santa Maria, reina i mare de misericòrdia, intercedeixi per tots nosaltres, perquè visquem la nostra vocació cristiana amb tota fidelitat i siguem els evangelitzadors que el Senyor vol, aquí i ara, com ho van ser en el seu temps sant Bernat Calbó i el venerable Josep Torras i Bages. Amén.